

NEROZLUČNÝ PÁR

James
Patterson

AL
press

edice
KIOKAN

NEROZLUČNÝ PÁR

James
Patterson

& David Ellis

AL
press

edice
KIOKAN

Copyright © 2014 by James Patterson
Translation © Dalibor Míček, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události v této knize jsou fiktivní.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami,
živými či mrtvými, je čistě náhodná a autory nezamýšlená.

Z anglického originálu INVISIBLE
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company,
Hachette Book Group, 237 Park Avenue, New York, NY 10017
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-502-6 (pdf)

Rodině Kasperových
– Mikeovi, Lauře
a andílkovi Sophii Mei-Xiang

1

Tentokrát to vím. Vím to s jistotou, která mi svírá hrdlo panikou, drtí mi srdce a hrozí, že ho vytrhne z těla. Tentokrát jsem se opozdila.

Tentokrát je strašné horko. Tentokrát je příliš jasno, je tu spousta kouře.

Domovní poplašné zařízení ječí jako šílené. Není to pískání předběžného varování, ale pronikavý jekot upozorňující: *Jestli odtud okamžitě nevypadneš, jsi totálně vyřízená.* Nevím, jak dlouho vřeští, ale jak říkám, už je příliš pozdě. Čtyři stěny mé ložnice ohraničují nesnesitelný žár vysoké pece. Ohavně páchnoucí černý kouř, který mi sežehuje chloupky v nosních dírkách a zanáší plíce. Po stropě nade mnou poskakují oranžové plameny, tančí kolem mé postele téměř rytmicky, výsměšně, pukají a praskají, jako kdyby to nebyl požár, nýbrž soubor jednotlivých plamenů, které vzorně spolupracují a neustálým houpavým pohybem, s nímž se přibližují, mi kolektivně dávají na vědomí: *Tentokrát už je příliš pozdě, Emmy...*

Okno. Pořád mám šanci vyskočit z postele a rozběhnout se doleva k oknu, jediné části ložnice, ke které je ještě přístup. Nepřítel mě zahnal do kouta a povzbuzuje mě: *Hod' sebou, Emmy, utíkej k oknu, Emmy...*

Je to moje poslední šance a já vím, i když na to vůbec nechci myslet, co se stane, jestli se mi to nepodaří – musím se připravit na bolest. Několik minut to bude strašně bolet, ryzí agonie pronikající do morku kostí, ale potom mi žár spálí

nervová zakončení a já už neucítím vůbec nic. Anebo ještě lépe, omdlím přiotrávená oxidem uhelnatým.

Nemám co ztratit. Ale musím sebou hodit.

Plameny už olizují flanelovou přikrývku, když spouštím nohy na podlahu, odrážím se rukama od matrace a sprintuju jeden-dva-tři-čtyři kroky k oknu. Z úst mi uniká dívčí zpanikařené vykviknutí, jako když jsem si s tátou hrála na zahradě na honěnou a on se ke mně přibližoval. Natočím se bokem a vrhám se ramenem proti oknu, jehož speciální tabule se *nemají* při nárazu roztříštit. Zvuk alarmu je přehlušen děsivým, hladovým hukotem poskakujících plamenů, když se odrážím od okna a padám do náruče spalujícího žáru. *Dýchej, Emmy*, křičím na sebe v duchu, *nasávej tu jedovatou směs do plic, nedovol plamenům, aby tě zabily. DÝCHEJ...*

Dýchej, nadechni se.

„*Zatraceně*,“ říkám nikomu v potemnělé ložnici, kde pochopitelně nehoří. V očích mě štípe pot a utírám si je spodním okrajem trička. Víím, že nesmím hned vstát; zůstávám ležet, dokud se mi neuklidní pulz a nesrovná dýchání. Ohlížím se po radiobudíku. Hranaté červené cifry říkají, že je půl třetí.

Sny dokážou potrápít. Myslíte si, že jste něco přemohli, znovu a znovu bojujete a říkáte si, že se to lepší, *silou vůle* se přesvědčujete, že je to lepší, blahopřejete si k tomu. A potom v noci zavřete oči a odplujete do podsvětí a najednou vám vlastní mozek zaklepe na rameno a křikne na vás: *Hele, víš co? Ono to NENÍ lepší!*

Závěrečný hluboký výdech a natáhnou se k vypínači. Když rozsvítím, rázem mě obklopí požáry. Visí na stěnách jako tapety – nejrůznější fotografie a shrnutí jednotlivých případů a hlášení požárních inspektorů, požáry, které si vyžádaly lidské oběti ve městech po celých Spojených státech: Hawthorne na Floridě, Skokie v Illinois, Cedar Rapids v Iowě, Plano v Texasu, Piedmont v Kalifornii.

A samozřejmě Peoria v Arizoně.
Celkem jich je třiapadesát.
Postupuju podél stěny a rychle si ty požáry připomínám.
Pak se posadím k počítači a otevřu elektronickou poštu.
Třiapadesát, o nichž vím. Bezpochyby je jich víc.
Tenhle chlap se nezastaví.

2

Přišla jsem za Dickem. Tohle samozřejmě neřeknu – dick znamená v hovorové angličtině kokot –, ale myslím si to.

„Emmy Dockeryová za panem Dickinsonem, prosím.“

Ženu usazenou za stolem před Dickinsonovou kanceláří jsem tu ještě neviděla. Na jmenovce má napsáno LYDIE a opravdu vypadá jako Lydie: krátké hnědé vlasy, brýle s černou rohovinovou obroučkou a prvotřídní hedvábná halenka. Ve volném čase nejspíš skládá sonety. Pravděpodobně chová tři kočky a má ráda indická jídla, akorát tomu říká *indická kuchyně*.

Neměla bych být tak jízlivá, ale štve mě, že je tu někdo nový, že se tu po mém odchodu něco změnilo, takže se cítím jako cizí člověk v instituci, kde jsem téměř devět let věrně a poctivě pracovala.

„Máte s panem ředitelem domluvenou schůzku, paní... Dockeryová?“

Lydie ke mně vzhlíží se spokojeným úsměškem. Ví, že schůzku domluvenou nemám. Ví to, protože jí zavolali z haly v přízemí, když si ověřovali, zda mám oprávnění vstoupit do budovy. Připomíná mi tím, že jsem se až sem dostala jen díky slušnosti a ohleduplnosti Úřadu.

„Ředitel?“ ptám se s hranou nechápavostí. „Myslíte *výkonného zástupce ředitele* pro Oddělení kriminalistických, kybernetických a technických služeb?“

Ano, umím být pěkná svině, ale ona si začala.

Jen ať se Lydie podusí ve vlastní šťávě – nestála bych tu, kdyby Dick neprojevil ochotu se se mnou sejít.

Nechává mě čekat, což je mu podobné, ale o dvacet minut později jsem konečně vpuštěna do Dickovy kanceláře. Stěny obložené tmavým dřevem a ozdobené trofejnými fotografiemi, diplomy a dalšími doklady povzbuzujícími ego majitele. Dick má o sobě velmi vysoké, byť zcela nezasloužené mínění.

Dokonale upravený Julius Dickinson se svým neodmyslitelným celoročním opálením, pěti kily navíc a úlisným úsměvem mi gestem ukazuje na židli. „Emmy,“ vítá mě s falešným soucitem v hlase, ale s leskem v očích. Už na samém počátku rozhovoru se mě snaží vyprovokovat.

Posadím se a říkám: „Neodpověděl jste mi na jediný e-mail.“

„To je pravda, neodpověděl,“ souhlasí a vůbec se nesnaží tu krajní nezdvořilost omluvit. Nemusí. On je tu šéf, já pouhý zaměstnanec na neplacené dovolené, jehož kariéra visí na vlásku, a muž sedící naproti mně ji může zničit jediným škrtem pera.

„Četl jste je alespoň?“ ptám se.

Dickinson vytáhne ze zásuvky hedvábný hadřík a očistí si brýle. „Pochopil jsem z nich, že mluvíte o sérii požárů,“ prohlásí. „Požárů, které vy připisujete geniálnímu zločinci, jemuž se podařilo zahladit všechny stopy po jakémoliv spojitosti.“

V zásadě ano.

„Ale přečetl jsem si také, a to velmi pozorně,“ dodává trpkým tónem, „nedávný článek v *Peoria Times*, místních novinách, které vycházejí v jednom arizonském městečku.“ Zvedá vytištěný článek stažený z internetu a nahlas předčítá: „Osm měsíců poté, co její sestra zemřela při požáru rodinného domu, nepolevuje Emmy Dockeryová v křížáckém tažení, jehož cílem je přesvědčit policejní oddělení v Peorii o tom, že Marta Dockeryová nezemřela při nehodě, ale

byla zavražděna. ‘ Anebo tohle: , Doktor Martin Lazenby, zástupce koronera okresu Maricopa, trvá na tom, že všechny forenzní důkazy ukazují na smrt způsobenou náhodným požárem. ‘ A tohle je můj oblíbený citát náčelníka místní policie: ‚Pracuje pro FBI. Když je tak skálopevně přesvědčená, že šlo o vraždu, proč nepřesvědčí svou agenturu, aby ten případ vyšetřovala? ‘ Co vy na to? ‘

Já mlčím. Ten článek je snůška keců; vychází pouze z názorů policie a moje důkazy zcela pomíjí.

„Dělám si o vás starosti, Emmy.“ Složí ruce a urovnává si myšlenky, jako kdyby se chystal poučovat malé děčko. „Absolvovala jste terapii, Emmy? Potřebujete pomoc. Samozřejmě bychom byli rádi, kdybyste se vrátila, ovšem nejprve musíme vidět nějaký pokrok ve vaší léčbě.“

Když to říká, nedokáže potlačit úsměv. Máme spolu dlouhodobé spory. Byl to on, kdo proti mně vznesl disciplinární obvinění z *nevhodného chování*, po němž mě suspendovali – pardon, v byrokratickém ptydepe mě poslali na *neplacenou administrativní dovolenou*. Zbývá ještě sedm týdnů, než se budu moci vrátit, a i tehdy to bude jen na dvouměsíční zkušební dobu. Nebýt nedávného úmrtí v rodině, s největší pravděpodobností by mě vyhodili.

Pravý důvod mého obvinění pochopitelně zná. Známe ho oba. Proto se mi teď vysmívá. Nesmím připustit, aby se mi dostal pod kůži. Což očividně chce. Chce, abych vybuchla, aby mohl oznámit nadřízeným, že zatím nejsem připravena vrátit se do práce.

„Někdo se pohybuje po celé zemi a vraždí lidi,“ říkám klidně. „Mělo by vás to zajímat bez ohledu na mou terapii.“

Přimhouří oči. Nemusí vůbec nic dělat, jsem to já, kdo něco chce. Tohle je jeho představa mučení: sedí tu se sevřenými rty, tvrdohlavý jako mezek. A stejně tupý.

„Soustřeďte se na svou léčbu, Emmy. Vynucování zákona ponechte na nás.“

Pořád opakuje moje jméno. Byla bych raději, kdy mi plivl do tváře a sprostě mi vynadal. A on to ví. Tohle je pasivně agresivní verze waterboardingu. Nebyla jsem si jistá, jestli by mě dnes přijal bez předchozího ohlášení. Nyní mi dochází, že se zřejmě nemohl dočkat, až mě uvidí, aby mně mohl zavřít pusku a vysmát se mi do očí.

Jak říkám, naše spory se táhnou už dlouho. Zkrácená verze: Dick je hnusný sviňák.

„Tady nejde o mě,“ naléhám. „Jde o chlapa, který...“

„Cítíte se dobře, Emmy? Máte pocit, že dokážete zvládnout emoce?“ Hledí na mě s falešným znepokojením. „Zrudla jste. Zatínáte ruce v pěst. Kdybyste si potřebovala s někým promluvit, Emmy, máme tady psychologa.“

Mluví jako televizní reklamní agent doporučující poradnu pro odvykání kouření. *Máme k dispozici kvalifikované psychology. Volejte ihned!*

UVědomuju si, že nemá cenu se dál snažit. Byla jsem hloupá, že jsem sem vůbec chodila. Byla jsem hloupá, když jsem očekávala, že mě při osobním setkání vyslechne. Ale než jsem se sem vydala, byla jsem totálně zdeptaná. Vstávám a otáčím se k odchodu.

„Mnoho štěstí při terapii,“ volá za mnou. „Všichni vám držíme palce.“

Zastavuju se u dveří a ohlížím se k němu.

„Ten chlap vraždí lidi po celé zemi,“ opakuju s rukou na klíce. „A není to tak, že bychom ho pronásledovali a nedokázali ho chytit. My ani nevíme, jestli máme někoho pronásledovat. Pro nás jako by neexistoval.“

Od Dicka ani slovo, jen krátké zamávání na rozloučenou. Prásknu za sebou dveřmi.

3

S vypuštěním páry počkám, až vyjdu z budovy. Neposkytnu Dickinsonovi to zadostiučinění, abych dala najevo vztek, ne-nabídnu mu municí, kterou by mohl použít proti mně, až se za sedm týdnů pokusím vrátit se do práce. (Pravda je taková, že už jsem mu tu municí asi poskytla – může poukázat na moje e-maily a na náš dnešní rozhovor, který si bezpochyby upraví tak, aby působil jako důkaz, že jsem „obsesivní“. A taky že jsem se dopustila největšího hříchu, jaký může výzkumný analytik spáchat – jednala jsem jako agent a zapomněla na své místo v podnikové hierarchii.)

Cestou zpátky domů po I-95 několikrát tvrdě praštím do volantů. Vůbec se mi tím neuleví, a jestli si nedám pozor, mohla bych si zlomit prsty. „Ty sráči!“ řvu jako tur. Teď se mi uleví; můžu si poškodit pouze hlasivky. „Sráči! Sráči!“

Po disciplinárním řízení mě má Dickinson v hrsti. Budu ve zkušební době, a jestli udělám jediný chybný krok – anebo jestli Dick jenom *prohlásí*, že jsem šlápla vedle –, budu vyřízená. Bože, když si vzpomenu, jak se na mě šklebil, jak si dělal starosti, že potřebuju terapii! Oba víme, že jediný *disciplinární prohřešek*, kterého jsem se dopustila, spočíval v tom, že jsem mu odstrčila ruku vždycky, když mi ji položil na koleno. Odmítla jsem každé pozvání na pozdní večeři, a dokonce jsem se vysmála nápadu, že bychom mohli strávit společný víkend, jen sami dva. Myslím, že to byl právě ten smích, kterým nádoba konečně přetekla. Druhý den hned ráno běžel za nadřízenými a stěžoval si, že ho *obtěžuju*

a jsem čím dál agresivnější. Doplnil slůvka jako *nevyzpytatelná* a *prchlivá* – slova, která se snadno řeknou, ale obtížně popírají – a *voilà*, máte disciplinární problém.

Sráč.

Ale seber se, Emmy. Vyřeš ten problém. Musím něco podniknout, nemůžu se jen tak vzdát. Víím, že ty případy spolu vzájemně souvisejí. Ale uvízla jsem na mrtvém bodě, nemůžu vykročit mimo poslušnost velení a Dick mé snahy účinně blokuje. Natruc, bezdůvodně. Jak říkám, uvízla jsem. Co nadělám? Dá se s tím vůbec něco...

Počkat.

Sundám nohu z plynu. Nemám k tomu žádný konkrétní důvod, snad jen naštvat řidiče SUV za sebou – drží se za mnou až příliš těsně –, a přemýšlím. Ne. Ne. Tohle je to poslední, co bych měla udělat.

Ale na druhé straně je to asi jediné řešení. Takže ho musím zkusit.

Protože jestli mám s tím chlapem pravdu, zabijí stále dokonaleji. A nikdo ani neví, že existuje.

4

„Posezení s Grahamem“

Záznam číslo 1

21. srpna 2012

Vítejte v mém světě. Jmenuji se Graham a budu vaším hostitelem.

Neznáte mě. Za svou anonymitu vděčím svému úspěchu. Jak tu tak sedím a mluvím s vámi, zatím nejsem slavný. Ale budu, až se v pravou chvíli rozhodnu tyto záznamy zveřejnit. Ocitnou se na první stránce všech světových novin a časopisů. Budou se o mně psát knihy. Budou mě studovat v Quantiku. Objeví se webové stránky věnované pouze mně. Natočí o mně filmy.

Mou skutečnou totožnost nikdy nepoznáte – „Graham“ může být mé pravé jméno, ale nemusí –, takže se o mně dozvíte jen to, co uslyšíte z těchto zvukových souborů, mého ústního deníku. Dozvíte se to, co budu chtít, abyste věděli. Možná vám řeknu všechno, ale možná něco vynechám. Třeba vám povím pravdu, ale třeba budu lhát.

Pro začátek pár slov o mně: byl jsem dostatečně pohybově nadaný, abych na střední škole hrál fotbal a jiné kolektivní hry, ale ne natolik, abych získal sportovní stipendium. Měl jsem slušné známky, ale k přijetí na prestižní Ivy League nestačily, takže mi nezbylo než se spokojit se státní univerzitou. Nesnáším jsem cibuli v jakékoliv po-

době či úpravě, syrovou ani vařenou, je to odporný ple-
vel, i když odmyslím štiplavou chuť a zápach. Ovládám
tři cizí jazyky, ačkoliv připouštím, že moje francouzština
je dnes bohužel spíš k smíchu. Ale frázi *Prosím bez cibule*
zvládnou v ne méně než jedenácti jazycích; nedávno jsem
rozšířil seznam o řečtinu a albánštinu. Dávám přednost
běžné populární hudbě před klasikou či heavy metalem,
i když to před přáteli nepřiznávám. Kdysi jsem zaběhl půl-
maraton za hodinu a třicet sedm minut. Dnes už necvičím
příliš pravidelně. A nikdy, nikdy jsem se nenapil nealko-
holického piva.

Dva z údajů, které jsem vám právě sdělil, nejsou pravdivé.

Tento však je: Zabil jsem spoustu lidí. Víc než si umíte
představit.

A co vy? Já ani nevím, kdo jste, kdo je osoba, již adre-
suji toto vyprávění: vnímající stvoření, možná duch jedné
z mých obětí? Maličký démon usazený na mém rameni,
který mi našeptává zlé myšlenky? Vyšetřovatel FBI. Podni-
kavý reportér. Anebo tyto nahrávky jednoho dne poslouchá
běžný občan na internetu, sklání se nad počítačem s lascivní
fascinací, hladový po štavnatém soustu, po špetce kořeněné
informace, po čemkoliv, co mu poskytne náhled do myslí
šilence.

Protože tohle pochopitelně budete dělat – pokusíte se mě
pochopit, diagnostikovat. Přinese vám duševní klid, když
mě dokážete zařadit do nějaké úhledné, přiléhavé kate-
gorie. Mé chování připíšete na vrub matce, která mi ne-
projevovala dostatečnou lásku, traumatické události, jež
předefinovala mou povahu, duševní chorobě podle Diagnos-
tického a statistického manuálu psychických poruch.

Jenomže místo toho zjistíte něco jiného. Mohu s vámi de-
batovat v místním baru, zastříhovat živý plot kolem soused-
ního domku nebo sedět vedle vás za letu z New Yorku do
Los Angeles a vy si mě ani nevšimnete. Ano, jistě, při zpět-
ném ohlédnutí si možná vzpomenete, že se vám na mně něco

nezdálo. Ale v reálném čase, když stojím přímo před vámi nebo se spolu dělíme o loketní opěrku či sedíme naproti sobě, na vás nijak nepůsobím. Jako soubor dat, která jste posbírali a okamžitě smazali. Budu vám připadat jedním slovem normální. A víte proč?

Ne, nevíte. Ale zjistíte to. Proto jsem v tom, co dělám, tak dobrý. A proto mě nikdy nikdo nechytne.

[KONEC]

5

Obchod s knížkami v centru Alexandrie vypadá i dva roky po svém otevření jako nový, červené cihly se šmolkově modrým dřevěným táflováním. Přes výkladní skříň u chodníku se skví nápis THE BOOK MAN a ve výloze můžete vidět nejnovější vydání románů i děl literatury faktu, ale v poslední době se majitel soustředí na obrázkové publikace a dětské knížky.

Zhluboka se nadechnu, než vejdu do obchodu, a pořád se ptám sama sebe, zda je to moudré rozhodnutí. Ale poslední dvě noci jsem se moc nevyspala a nic jiného mě nenapadá.

Zatlačím do dveří a nade mnou vesele cinkne zvonek. Majitele spatřím dřív než on mě. Má na sobě vykasanou kostkovanou košili s krátkými rukávy, džínsy a mokusíny. Zaráží mě, že ho nevidím v obleku a kravatě. Uvnitř voní nové knihy a káva. Klidné, usedlé prostředí.

Stojí za pultem a přijímá platbu od zákaznice, když si mě všimne. Zalapá po dechu, pak si vzpomene, že by se měl na zákaznici usmívat, a přidá jí do plastové tašky s nákupem knižní záložku. Když žena odchází, majitel obejde pult a vykročí ke mně. Utírá si dlaně o kalhoty a zastaví se těsně přede mnou.

„Ahoj, Booksi.“ Soudím, že neuškodí, když promluví jako první.

„Emmy.“ Ten hluboký a velitelský, ale současně něžný hlas okamžitě uvolňuje záplavu vzpomínek ukrytých za mentální přehradou, kterou jsem ve své mysli vystavěla.

Všímám si, že zní malinko něžněji. Možná proto, že jsme se naposled viděli před osmi měsíci na pohřbu mé sestry. Přišel hned ráno, aby mi kondoloval. Ani nevím, jak se to dozvěděl. Možná mu telefonovala moje matka, nikdy jsem se jí na to nezeptala. Prostě se ukázal, nenaléhal a tiše se stáhl do pozadí, ale byl tam, kdybych ho potřebovala. Vždycky mě uměl překvapit.

„Díky, že ses se mnou chtěl setkat.“

„Nechtěl. Prostě jsi přišla.“

„V tom případě díky, žes mě nevykopl.“

„Zatím jsem neměl možnost tě vykopnout. Pořád to můžu udělat.“

Poprvé za celé týdny jsem se usmála. Books vypadá úžasně. V kondici, uvolněný. Šťastný. Blbec, neměl by se tvářit zničeně, protože jsme se rozešli?

„Pořád jsi kávový snob?“ ptám se.

Teď se usmívá i on, ale jen chabě, zdráhavě. Je v tom spousta vzpomínek. I při platu státního zaměstnance si potrpěl na kvalitu, objednával si přes internet zrnkovou kávu z Itálie. „Samozřejmě,“ odpovídá. „A ty jsi pořád neurotická osina v zadku s velkým srdcem?“

Spravedlivé hodnocení. Books mě zná líp než kdokoliv jiný. Ale společenský rozhovor mezi námi je nucený, trapný. Měla bych jít k věci.

„Potřebuju tvou pomoc,“ říkám mu.

6

„Ne!“ odmítá Books důrazně a vztekle vrtí hlavou. „V žádném případě, Em.“

„Chci, abys mě vyslechl, Booksi.“

„Ne, děkuju pěkně.“

„Nic podobného jsi v životě neslyšel.“

„Jak jsem řekl, nebo se alespoň *domnívám*, že jsem řekl, a pěkně nahlas, děkuju, nechci.“

„Tenhle chlap je podle mě ten nejhorší bastard v dějinách. Nepřeháním, abych na tebe zapůsobila, Booksi.“

„Nemám zájem. Nemám. Nemám,“ opakuje, jako kdyby chtěl přesvědčit sám sebe.

Odešli jsme do skladu vedle jeho knihkupectví a pocho-pitelně nás obklopují samé knížky, poskládané v policích, rozložené na stolech. Na jednom stolku jsem našla kousek volného místa a položila tam třiapadesát složek s jednotlivými případy, aby si je mohl prostudovat. „Všechno je v tom,“ vysvětluju mu. „Prostě si to prostuduj.“

Books prohrábne rukou pískově žluté vlasy. Dnes už mu nevisí do čela a nekrouťí se vzadu přes límec, když je soukromá osoba. Obchází v kruhu a sbírá myšlenky.

„Já už pro FBI nepracuju,“ vypálí.

„Kvůli tomuhle se můžeš vrátit,“ naléhám. „Nechtěli, abys odešel.“

„Tohle je spíš záležitost Úřadu pro alkohol, tabák, střelné zbraně a výbušniny, takže...“

„No tak sestavíme společný tým a...“

„Toto není *můj problém*, Em!“ Vztekle máchne rukou a shodí ze stolu štos paperbacků. „Umíš si představit, jaké to pro mě je, když se tu tak znenadání objevíš? A žádáš mě o pomoc? To od tebe není fér.“ Bodne prstem směrem ke mně. „Není to fér.“

Má pravdu. Není to fér. Ale tady se nejedná o férovost.

Books asi dvě minuty stojí bez jediného slova, ruce v bok a jenom kroutí hlavou. Pak se na mě podívá. „Zarazil tě Dickinson?“

„Ano, ale ne z věcných důvodů. Ty složky ani neotevřel. Znáš Dicka.“

S tímhle nemůže Books nesouhlasit. „A řeklas mu, proč ti na tom tak záleží?“

„To je snad jasné, proč mi na tom záleží. Někdo tu vraždí lidi a...“

„Tak to nemyslím, Em, a ty to víš.“ Vykročí ke mně. „Víš Dickinson, že tvoje sestra zemřela před osmi měsíci při podezřelém požáru v Peorii v Arizoně?“

„To s tím nemá nic společného.“

„Ha!“ Nucený smích, ruce letí vzhůru. „Nemá to s tím *nic* společného!“

„Nemá. Jestli byla moje sestra jednou z obětí nebo ne, nemění nic na faktu, že sériový vrah...“

Books to nechce slyšet. Mává na mě, ať mlčím, *stejně tě neposlouchám*.

„Emmy, Marty je mi upřímně líto. Víš, že to neříkám jen tak. Ale...“

„Kdyby ti jí bylo líto, pomohl bys mi.“ Jen ta slova vypusťím z úst, je mi jasné, že jsem překročila meze. Books vede vlastní život. Už neslouží jako zvláštní agent FBI. Teď si vydělává na živobytí prodejem knih.

Zvedám ruce. „Tu poslední poznámku škrtni,“ říkám. „Neměla jsem za tebou chodit, Booksi. Je mi... Promiň mi to.“

Odcházím stejnou cestou, jako jsem přišla, a můj někdejší snoubenec neřekne ani slovo.

7

„Posezení s Grahamem“

Záznam číslo 2

22. srpna 2012

Miluji vůni čerstvých květin, která se vznáší v nočním vzduchu. Typická letní vůně, nemyslíte? Celá ložnice jako by... Jak to říct? Jako by byla úplně *nová*. Nová, svěží. Čerstvě vymalovaná růžovým odstínem s nádechem do žluta. I postel je nová, velká dvojitá postel se staromódními nebesy – neměla jsi podobnou postýlku, když jsi byla malá holčička, Joelle? Nedostalas ji od mamky a taťky jako dárek na oslavu nastěhování do nového domu, na oslavu nového startu do života?

Ale to je vedlejší. Obávám se, že Joelle teď nemůže mluvit.

Místnost se vyznačuje starobylým půvabem. Starožitný toaletní stolek, nejspíš oprášený a přestěhovaný ze sklepa rodičů. Hezký a pohodlný ušák, ideální ke čtení. Ale nejlepší je ten provizorní noční stolek, ten určitě pochází z pokoje na studentské koleji – dvě bedničky od mléka postavené na sebe, nahoře malý budík a vázička s čerstvými liliemi.

Dívka s omezeným rozpočtem, která má vkus, ale chybějí jí peníze, aby ho mohla dát na odiv. Startovací domek pro dívku, která zahajuje profesní kariéru.

Škoda, že tu místnost nemohu vyfotit a ukázat vám obrázky, protože tohle je esence Ameriky, esence naděje,

skromného začátku a snů o úžasných věcech. Joelle Swansonová sprádala velké plány. Snila o akademickém titulu v oboru kriminalistiky a o tom, že se stane významnou bojovnicí proti zločinu. Nejdřív asi v řadách obyčejné policie, ale později to dotáhne do FBI, možná dokonce do tajného světa CIA. Působivé plány. Opravdu velké věci!

No nic. Moc rád bych to pro vás vyfotografoval, ale zatím mi není jasné, jak by to později fungovalo, jak by obrazy zapadly do mého vyprávění. Obávám se, že byste hleděli na fotky a neposlouchali, co říkám. Psychiatr by určitě řekl, že omezují naše setkání na ústní výpovědi, protože chci mít pod kontrolou každíčký jejich aspekt; chci, abyste věděli pouze to, co vám prozradím, viděli jen to, co vám ukážu.

Pravda je, že tento způsob komunikace má svá omezení. Nemůžete cítit to, co já, ten zřetelný odér vyzářující z jejich pokožky lesklé potem. Nevidíte zoufalou hrůzu, rozšířené zornice, chvějící se rty, smrtelnou bledost, když si uvědomí, že se jejich nejhorší noční můra stala skutečností. Neslyšíte jejich žalostný nářek, panické bezdeché žadonění vyražené ucpaným hrdlem. Nemůžete prostě zažít, co cítím a vnímám já.

Budu se tedy snažit pomoci vám. Poučit vás.

[Redakční poznámka: v pozadí zní ženský kašel.]

Ale kdopak se nám to probouzí? Asi to znamená, že budu nucen se s vámi rozloučit.

Hmmm, tak mě napadá, jestli toho na vás není příliš, jestli nejdu moc rychle. Možná byste se nejdřív měli se mnou lépe seznámit, než vám takhle zblízka předvedu, co dělám. Možná bych si s vámi měl nejdřív zatancovat líčko na líčko, pozvat vás na večeři a na skleničku, povyprávět pár anekdot, ukázat vám, co se mi líbí a co ne, co mě baví a co mě děsí.

A taky bych vám měl říct, proč dělám to, co dělám.

Proč si vybírám ty, které si vybírám.
Proč jsem v tom tak zatraceně dobrý.
Musím vám říct spoustu věcí, ale postupujme pomalu. Ke
všemu se dostaneme. Než skončím, pochopíte mě. Najdete
se mnou společnou řeč.
Sakra, třeba mě i budete mít rádi.
A někteří z vás si budou přát, aby byli jako já.

[KONEC]

8

Probudím se s prudkým škusnutím, lapám po dechu, plameny tančící na stropě ustupují do temné, tiché nicoty. Přikrývkou si vytírám pot z očí a potřásám hlavou, abych zapudila důvěrně známou noční můru. Jenomže tentokrát byla jiná. V posteli jsem tentokrát neležela já. Žena na lůžku byla hezčí než já, chytřejší než já, odvážnější než já, starší než já. Tentokrát ležela v posteli Marta.

Sestra v mých snech občas vystupovala, v podstatě sehrávala místo mě roli nešťastnice, která uhoří zaživa, ovšem s tím rozdílem, že ona se nesnaží uniknout oknem. Nasává jedovatý vzduch a nechává plameny běžet po přikrývce, až dosáhnou k ní a celou ji pohlítí.

Je mi jasné, že už neusnu. Po takovém snu se mi to nikdy nepodaří. Šla jsem si lehnout brzy, alespoň na mě brzy – obvykle chodím spát v deset – s vědomím, že někdy mezi druhou a čtvrtou ráno budu obklopená plameny a potom už zůstanu vzhůru.

Uvařím si kafe a zapnu notebook. Důležité zprávy mi chodí e-mailem celou noc, takže mám spoustu práce.

Dopouštím se chyby, když procházím kolem zrcadla a zadívám se na svůj obraz. Není to hezký pohled. První známky šedin ve vlasech. Jsem příliš paličatá, abych si je barvila, a příliš hrdá, abych se podřídila řešením, které moderní technologie nabízejí proti stárnutí. Znamenají totiž, že nedostatky zakryjete jen tím, že se totálně změníte. Mírně se líčím, sprchuju se skoro každý den a češu se. Domnívám se,

že to stačí. Žádné krémy proti vráskám, barvy na vlasy ani zvedací podprsenky. A tímto přístupem mám na někoho zapůsobit, že? No, zatím u mých dveří řady gratulantů nestojí.

Jsi sama sobě nejhorším nepřítelem, říkávala mi Marta. Ne-potřebuješ nikoho, kdo by tě mučil, protože si to děláš sama. Marta byla v mnoha směrech mým pravým opakem. Měla ráda zábavu, zatímco já se věčně mračím. Ona okouzující a přitažlivá, já šedivá myška. Na tribuně fotbalového stadionu mávala bambulemi a hlasitě povzbuzovala, kdežto já se účastnila protestního pochodu ochránců zvířat proti místním jatkám. V pátek chodívala s partou na večírky a já jsem byla zavrtaná do klasické literatury nebo učebnice statistiky.

Byla o pět centimetrů menší, měla tmavší a hedvábnější vlasy a košíčky o číslo větší než já. Jak se mohou dvě holky narozené v rozmezí osmi minut tak lišit, může každý jenom hádat.

„Zatraceně, stýská se mi po tobě, děvče,“ říkám nikomu v prázdné kuchyni. Tuto větu nedokážu pronést, aniž bych na ni nevzpomněla; tak se totiž se mnou pokaždé loučila, když jsme spolu mluvily po telefonu. Byl to její patentovaný konec v době, kdy jsme studovaly přípravku každá na jiném konci země a když odešla na univerzitu, zatímco já jsem z důvodu, který nikdo nechápal, začala pracovat ve Federálním úřadu pro vyšetřování.

Pořád si pamatuju na její reakci, když jsem jí oznámila, že nastupuju k FBI. V obličeji se jí objevil šokovaný, nechápavý výraz, byla zmatená, jako by si myslela, že se přeslechla; levicová aktivistka, která nevynechala jediné protestní shromáždění, vstupuje do vládních služeb, ale slovy se vyjádřila jemněji. *Jestli tam budeš šťastná, budu šťastná i já.* To byla další věc, kterou jsem od ní pořád slyšávala, štěstí. *Hlavně buď šťastná, Em. Jsi šťastná? Je normální, když chce být člověk šťastný.*

Káva je hotová. Odnáším si hrnek do druhého pokoje a začínám procházet obvyklé internetové stránky a kontroluju

elektronickou poštu. Nic mě nezaujme natolik, aby se mi zježily vlasy v zátylku. Hořel rodinný dům v Palo Alto, bez obětí. Požár činžáku s dotovaným nájemným v Detroitu, několik mrtvých. Oheň zachvátil chemičku nedaleko Dallasu. Ne, ne a ne.

Ale toto by mohlo být zajímavé. Požár, k němuž došlo před několika hodinami v místě zvaném Lisle ve státě Illinois. Osaměle stojící domek. Jediná oběť.

Jmenovala se Joelle Swansonová.

9

„Posezení s Grahamem“

Záznam číslo 3

23. srpna 2012

Den poté. Podobá se kocovině, následkům prohýřené noci. Ležím v posteli a mluvím k vám prostřednictvím malého digitálního diktafonu a dívám se na fotografii Joelle Swansonné, kterou jsem pořídil v noci, když jsme spolu skončili, a vytiskl jsem si ji na barevné tiskárně. Byla bojovnice, to jí musím přiznat. Tolik krve, tolik bolesti a přesto bojovala o život až do konce. Některé lidi prostě nechápu.

Já vím, já vím, říkal jsem vám, že nefotím – ale ke konci setkání si každou oběť přece jenom vyfotografuji. Copak si člověk nemůže pořídít suvenýr?

No ale především – dobré ráno! Snažím se začínat každý den ranním přehledem událostí v pět hodin. Není lepšího zdroje informací o autonehodách, vraždách a dalších osudných nehodách. Zejména v den jako ten dnešní, pověstný Den poté, kdy zprávy stojí za zhlédnutí. Tak, právě otevírám videoklip z příslušné webové stránky... Už běží:

„Požár rodinného domu na předměstí Lisle si dnes v noci vyžádal jeden lidský život. Třiadvacetiletá Joelle Swansónová, která nedávno promovala na Benedictine University, zemřela, když ve středu v časných ranních hodinách vypukl v její ložnici požár. Podle vyšetřovatelů byla jeho příčinou

hořící svíčka, která spadla ze stolku. Cizímu zavinění zatím nic nenasvědčuje.

A teď přejdeme k dění ve světě sportu. Fotbalová sezona už klepe na dveře, ale odborový svaz rozhodčích stále vyjednává o...“

Dost, to by stačilo. Zavírám internetovou stránku a lituji, že nemůžete vidět záběry inkoustově černého kouře, který se vyvalil ze střechy domku Joelle Swansonové. Ten termín miluji – *vyvalit se*. Sloveso, které platí v jediném kontextu. Může se *vyvalit* něco jiného než kouř? Ve vysílání nabídli i překráslenou fotografii Joelle, kterou nejspíš sehnali z univerzitní absolventské ročenky – dokonale upravená, ale tvářila se nepřírozeně. Já dávám přednost fotografii, kterou jsem pořídil; je v ní víc charakteru, víc jizev, víc života.

Jsem si mimochodem vědom, že přechovávání snímků obětí je ze strategického hlediska neobhajitelné. Ano, je mi jasné, že kdyby mě dopadli, ty fotografie by policajtům posloužily jako exkurze po všech mých skutcích, lepší než podepsané doznání. Co k tomu říct? Ty fotografie potřebuji. V této jediné věci jsem ochoten zapomenout na nezbytnou opatrnost. Jestli vám to pomůže, strkám svou koláž mezi stránky 232 a 233 do staré *Kuchařky Betty Crockerové*, podle které vařila moje matka, hned vedle receptu na lasagne s mletým hovězím. (Ano, ten výběr byl záměrný, byť poněkud krvavý.)

Vida, myslíte si, jeho matka. První zmínka o matce padla při třetím setkání, ve třetí minutě a sedmnácté vteřině záznamu. Má ten časový údaj nějaký význam? Je 317 číslo domu, kde vyrůstal? Narodila se 17. března? Anebo ho sexuálně zneužila 3 + 17krát?

Fajn, tohle vám mohu klidně prozradit. Když jsem byl malý, matka mě nutila oblékat se jako panenka Barbie. Když jsem ji zabil mačetou, přísahal jsem, že zohavím každou hezkou blondýnku, s níž se setkám, abych se té hrůzy zbavil. Ale TY ZLÉ SNY NEPOMINULY!

Dělám si srandu. Je mi jasné, že jste mi stejně nevěřili. Nevložil jsem do toho srdce. Možná vám někdy o své matce něco řeknu. Možná ne.

Teď se musím připravit do práce. Naplánoval jsem si velký den. Před Svátkem práce musím stihnout ještě jedno dobrodružství.

[KONEC]

10

Dopoledne trávím jako všechna ostatní v posledních měsících. Sedím ve své domácí kanceláři (známé též pod označením matčin druhý pokoj) a probírám výsledky průzkumu a shromážděné údaje. Vzhledem k tomu, že mě postavili mimo službu, nemám přístup do NIBRS, Národního systému hlášení nehod. Stejně by mi byl k ničemu, protože shromažďuje informace pouze o požárech způsobených žhářstvím. Pokud je jeho vznik prohlášen za náhodný, nebo dokonce „podezřelý“, do NIBRS se nedostane. A můj pachatel to po každé zařídí tak, aby se zdálo, že požár propukl nešťastnou náhodou.

Což znamená, že se drží mimo dosah radaru. Místní policie takové požáry federálním orgánům nehlásí a jednotlivá policejní oddělení mezi sebou nekomunikují.

Mně tedy nezbyvá nic jiného než zcela nevědecká metoda spočívající v tom, že si nastavím upozornění na stránkách jako Google a YouTube nebo monitoruju zpravodajské servery, stránky hasičských záchranných sborů a panely věnované problematice žhářství. V této zemi zahyne při požárech, ať náhodných nebo záměrně založených, několik lidí denně. A když už je nikdo neohlásí federálním orgánům práva a spravedlnosti, dostanou se přinejmenším do místních zpráv v dané oblasti. Každý den se tedy potýkám se záplavou zpráv o požárech, z nichž je devadesát devět procent irelevantních, nicméně je musím všechny prověřit, abych se ujistila, že to není ona pověstná jehla v kupce sena.

Už je pozdní odpoledne. Hodiny jsem se hrbila nad notebookem a prověřovala všemožná vodítka. Vznese la jsem jeden dotaz – na policejní oddělení v Lisle, Illinois –, ale zatím se mi nikdo neozval.

Zvoní mi chytrý telefon. My o čertu a ďábel za dveřmi. Předpokládám, že volá policista z Lisle, ale po osamělém dni si ráda pokecám i s provozovatelem telefonického marketingu, který mi nabídne třeba životní pojistku.

Nastavím na mobilu hlasitý odposlech a pozdravím.

„Paní Dockeryová, tady poručík Adam Ressler, městská policie Lisle.“

„Ano, poručíku, díky, že voláte.“

„Paní Dockeryová, mohla byste mi objasnit své postavení? Pracujete u FBI?“

Tohle je můj problém. Nepracuju. Bylo by dost zlé, kdybych oznámila, že jsem pouhá výzkumná analytička, ne zvláštní agent – někteří městští nebo státní policajti mluví jenom s agenty –, ale teď nejsem ani to. Když si vyhledají můj autorizační kód, samozřejmě si ověří mou totožnost, jenomže vedle kódu teď není uveden žádný stupeň prověření.

„Momentálně jsem dočasně uvolněná ze svazku FBI,“ odpovídám. „Pracuju na zvláštním úkolu.“

Právník by prohlásil, že je to *technicky přesné vyjádření*. Ovšem ono je to tak, že FBI nemá s tímto „zvláštním úkolem“ nic společného, prostě jsem si ho přidělila sama. V zásadě jsem holka mimo službu, která dělá něco zcela na vlastní triko. Ale v mém podání to znělo o něco přijatelněji, aniž bych lhala.

Většinou to funguje – do jisté míry. Daří se mi zapadnout do přihrádky ve spektru někde nad obyčejným občanem nebo všetečným reportérem, ale pod opravdovým příslušníkem policejních sil. Takže dostávám odpovědi na neškodné všeobecné dotazy, které mému účelu sice alespoň určitým způsobem vyhovují, ale ne natolik, abych získala kompletní obraz, což by mi pochopitelně vyhovovalo mnohem víc.

„No dobře, tak se podíváme, co vlastně potřebujete,“ říká a myslí tím, že na některé otázky odpoví a na jiné ne. „Vollala jste kvůli Joelle Swansonové?“

„Přesně tak, poručíku. Ten požár před třemi dny.“

Zatím jsem zjistila pouze toto: Joelle Swansonová, věk třiatdvacet, trvalé bydliště Carthage Court číslo 2141, nový domek v Lisle, malém městečku asi čtyřicet kilometrů od Chicaga ve státě Illinois. Žila sama. Nedávno absolvovala Benedictine University, kde po promoci nastoupila do zaměstnání na studijním oddělení. Svobodná, bezdětná, dokonce to vypadá, že neměla ani přítele. Zemřela při požáru v časných ranních hodinách 22. srpna. Podle velitele místních hasičů se nenašly žádné stopy zločinu.

„Jaká byla příčina požáru?“ ptám se poručíka.

„Hořící svíčka,“ odpovídá. „Podle všeho ležela na stolku a spadla na koberec. Na podlaze se válely noviny a matrace měla z polyuretanu, takže celá místnost vzplála velmi rychle. Oběť zůstala v posteli, spálená na škvarek.“

Mlčím a doufám, že bude pokračovat.

„Velitel hasičů říká, že se nenašly stopy po použití urychlovače hoření. Prý to vypadá jako... No, doslova řekl: ‚Jedna z těch hloupostí, co lidi bohužel občas dělají.‘ Prostě usnula se zapálenou svíčkou.“

A s novinami vhodně umístěnými na podlaze. „Víte jistě, že požár začal v ložnici?“

„Jo, podle velitele hasičů o tom není sporu. Stejně jako není sporu o iniciačním zdroji.“

„A co ta svíčka?“

„Co s ní?“

„Nějaká teorie, proč se převrhla a spadla na zem?“

Neodpovídá. Jemu to zřejmě připadá jako bezvýznamná maličkost, ale zamyslete se – jaká je pravděpodobnost, že svíčka jen tak spadne ze stolu? Stalo se to v místnosti, takže vítr ji shodit nemohl.

„Jestli se můžu zeptat, proč se o ten případ zajímá FBI?“

„Na to vám bohužel nemohu odpovědět, poručíku. Víte sám, jak to chodí.“

„No... dobře.“

„Budete provádět pitvu?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Proč ne?“

„No tak za prvé toho z těla moc nezbylo, co by se dalo pitvat. Ale hlavní je, že podle velitele hasičů nic nenasvědčuje zločinnému konání. Není nám známo, že by jí chtěl někdo ublížit, a nemáme žádný důkaz, že by jí někdo skutečně ublížil.“

„Právě proto se pitvy provádějí, poručíku. Aby se našly důkazy.“

Akce je přerušena. Na lince se rozhostí ticho, jako kdyby zavěsil. Možná to udělal. Policajti – stejně jako kdokoliv jiný – nemají rádi, když jim někdo radí, jak mají dělat svou práci, zejména když se jim do řemesla pletou federálové. „Já vím, proč se provádí pitva, paní Dockeryová, ale všechny mrtvoly se přece nepitvají. Na tomto případu není podle vyjádření odborníků vůbec nic podezřelého a...“

„Máte na oddělení jednotku specializovanou na žhářské útoky?“ chci vědět. „Pokud ano, mohli byste jí ten případ přidělit.“

„Ano, paní, máme žhářskou jednotku na úrovni okresu. Ale kdybychom ji vysílali ke každému požáru, neměla by vůbec čas zabývat se případy skutečného žhářství. A teď se zeptám já vás. Máte nějaké informace o Joelle Swansonové, které by naznačovaly, že došlo k porušení zákona?“

„Já o Joelle Swansonové vůbec nic nevím,“ přiznávám.

„V tom případě bych náš rozhovor ukončil, paní Dockeryová. Mám moc práce.“

„To je mi jasné, poručíku. Moc vám děkuju za čas, který jste mi věnoval. Ale mohla bych požádat ještě o jednu laskavost?“

Povzdech natolik hlasitý, abych ho určitě slyšela. „Jakou?“

„Ta ložnice,“ říkám. „Můžete mi povědět něco o jejím uspořádání?“

11

Poručík Ressler slíbil, že mi informace o ložnici Joelle Swansonové pošle, co nejdřív to půjde. To může znamenat deset minut, ale také nikdy. Asi jsem mu měla víc pohladit ego, což většinou zajistí lepší spolupráci. Ale už mě unavuje poslouchat věčné zkazky o hasičích, kteří vědí hodně o tom, jak požáry hasit, ale strašně málo o tom, jak je zakládat, a uzavírají případy dřív, než proběhlo důkladné vyšetřování. Kdyby shořel sklad se zbožím za desítky milionů, prosévají by popel až do úmoru a hledali důkazy. Ale vyšetřování relativně malého ohně s příčinou zřejmou na první pohled je uzavřeno dřív, než vůbec začalo.

Potřebuju si odpočinout od počítače a nemám nejmenší chuť na cheesburger ohřátý v mikrovlnce, a tak se dám do vytírání podlahy v kuchyni. Jsem tak trochu fanatik čistoty a stejně to po mně vyžaduje realitní agent; měl radost, když se dozvěděl, že se sem chci nastěhovat poté, co se moje matka přemístila za sluncem na Floridu a nabídla dům k prodeji. Obývaný domek se totiž snáze prodá. A mně to po suspendaci také vyhovovalo, bez pravidelného měsíčního platu od FBI jsem si byt v Georgetownu prostě nemohla dovolit.

Takhle tedy vypadá můj život: momentálně bydlím v domě své matky v městečku Urbana ve Virginii, zatímco máma si užívá pod slunečnou oblohou v Naples. Žiju doma, jsem nezaměstnaná a bez přítele. Emmy v pětatřiceti letech!

Podlaha v kuchyni se leskne jako zrcadlo. Sednu si na bobek a protáhnu paže. Jsem totálně unavená, tělesně i du-

ševně. Přiznávám, že jsem do Bookse vkládala velké naděje. Ředitel FBI mu naslouchá, a pokud by mi někdo uvěřil, byl by to Books. Ale nemám mu to za zlé, jeho reakce byla oprávněná. A to mě znepokojuje ze všeho nejvíc.

Co jsem vlastně čekala? Rozešla jsem se s ním tři měsíce před svatbou. V podstatě jsem ho postavila před hotovou věc a zlomila tak srdce dobrému člověku. A teď, po dvou letech, mu přitlačím zpátky do života a očekávám, že se zeptá *Jak vysoko?*, když mu řeknu *Skoč*.

Takže tu máme znovu představení jedné ženy, operační skupina Emily Jean Dockeryové amatérsky prosévá údaje a obvolává místní policejní složky po celé zemi, které ji vesměs považují za blázna.

A možná mají pravdu.

Ozve se zaklepání na dveře. Zamrazilo mě. Moc známých tu nemám, tím méně přátel. A už je po osmé večer.

A nemám ani zbraň. Jen hadr a vědro. Můžu vetřelci pohrozit, že ho vydrhnu k smrti.

„Kdo je to?“ křiknu z chodby.

Hlas, který odpoví, zní familiárně.

Vydechnu a otevřu dveře.

Harrison Bookman si oblékl jinou košili, ale džínsy si nechal. Pod paží nese jako školní úkoly hromádku složek, které jsem mu nechala.

„V neděli nezabíjí,“ říká.

„Nikdy.“

Oba dlouho mlčíme.

„Doufám, že máš dobrou kávu,“ nadhodí.

„Ano prosím.“

„No jasně, *ted'* říkáš ano prosím.“

Tento týden se směju už podruhé.

12

Kráčíme, Books a já, po severozápadní větvi Pennsylvania Avenue kolem budovy, kde dřív bývala výborná restaurace D'Acqua – naše místo, pokud se něčemu dá říkat *naše místo*, kde jsme si vybírali menu z čerstvého úlovku vystaveného v ledové třišti v jídelně a popíjeli bílé víno nebo jsme seděli venku a dívali se na vodotrysky u památníku vojenského námořnictva. Trochu moc nóbl na náš vkus, ale byla to naše slabost. Naše páteční schůzky.

Věci se však mění. Restaurační podnikání zašlo na úbytě a stejně tak i náš vztah.

„Tohle se děje jenom proto, že jsi chlap,“ říkám mu.

Books se vážně zamyslí a přikývne. „To je jedna možnost,“ připouští s nakrčeným obočím. „Anebo...“ Škrábe se na bradě jako Sherlock Holmes řešící záhadu. „Možná je to proto, že mě pár lidí v baráku pokládá za duševně zdravého a tebe ne.“ Luskne prsty, jako kdyby tu hádanku vyřešil.

„Ne, je to genderová záležitost. Jako ženská nemám nárok.“

„Ženská s *psychickými* problémy.“

„Booksi!“ ohrazuju se, právě když se zastaví před budovou FBI.

„Chtěla jsi to ty, ne já!“ odsekává. „Snažím se ti opatřit něco, po čem toužíš. Proč se s tím nespokojíš, aniž bys musela do omrzení analyzovat okolnosti?“

Projde kolem mě do haly, kde u recepčního okénka hlásíme svá jména. Bývaly doby, kdy nám oběma stačilo blýsk-

nout služebním odznakem a projít. Teď jsme návštěvníci. Books z vlastní vůle, já nedobrovolně.

„Okamžik,“ říká žena v recepci. Books složí ruce za zády. Podobné drobnosti pokaždé vyvolají vzpomínky. Vždycky se tak choval, když byl ve službě, dodržoval formality. Když jsme byli sami, kolikrát jsem se mohla potřhat smíchy, ale jakmile jsme pracovali na případu, byl z něj typický agent bez špetky smyslu pro humor – *pouze fakta, madam*. Dělavala jsem si z něj srandu v těch šťastnějších dnech, složila jsem ruce za zády jako on, chodil jsem jako robot a říkala *Ano, madam, ne, pane*.

„Pamatuj si, Emmy, jednání povedu já,“ připomíná mi, otočený ke mně.

„Budu hodná. Malíček slibuje.“

„Nejsem holka, takže nevím, co to sakra znamená.“

„Ale malíček máš, ne?“

Povzdechne si. „Hlavně aby to znamenalo, že bude po mém.“

„Význam je přesně takový. Nic jiného bych nepřipustila, Booksi.“

Znaveně zavrčí, čímž mi naznačuje, že mému ujišťování nevěří. Dobře ví, jak dokážu být protivná.

„Jseš velkej chlap,“ říkám mu, „a já malá holčička, která ti nese tašku.“

„Žádnou tašku mi neneseš.“

„Ale kdybys chtěl, nesla bych ji.“

Recepční nám dává návštěvnické visačky. Necháme si pečlivě zkontrolovat zavazadla a kráčíme k výtahům.

„Dnes jsi pořádně nakvašená,“ prohodí Books.

Má pravdu. Jsem vyhecovaná, nervózní a svým rypáním to kompenzuju. Čeká mě nejdůležitější jednání dosavadního života, v sázce je strašně moc a já tady trousím kousavá moudra.

„Uvědomuješ si, že nám prokazuje laskavost už tím, že na tuhle schůzku přistoupil?“ ptá se Books.

„Ano prosím.“

Books mě sežehne pohledem, než nastoupíme do kabiny výtahu. Celou cestu nahoru neutrousí ani slovo. Patří to k jeho pravidlům, k pravidlům chování supertajného špiona. Nemluvit služebně před cizími lidmi.

Jenomže já vím, co chce říct. Znovu jsem použila ta dvě slova: *Ano prosím*.

Na svou obranu musím uvést, že jsem svatbu zrušila s tříměsíčním předstihem. Vrátili nám zálohu na pronájem sálu a slavnostní večeři, kterou jsme složili, a dosud nedeslané pozvánky skončily v koši. Zajímalo by mě, jestli to Booksovi přineslo alespoň nějakou úlevu. Dost o tom pochybuju.

Sdělili jsme svá jména úřednici v předpokoji a ta nás uvedla do konferenčního sálu na konci chodby. Tuto místnost většinou používal ředitel FBI William Moriarty.

Cestou ke dveřím mi neuniklo, že se v Booksovi hromadí napětí. Vrátil se sem poprvé od chvíle, kdy – přes ředitelovy důrazné námítky – ukončil služební poměr. Poprvé po dlouhé době kráčí chodbou s tenkým kobercem, lacinými reprodukcemi na stěnách a ovzduším chladné výkonnosti, vzrušující atmosféry právě řešených případů, pronásledování zločinců a udržování bezpečnosti v zemi. Rozhodně to pro něj není lehké. Žádám od něho příliš, a přitom si od něj nic dobrého nezasloužím, když jsem se k němu tak ohavně zachovala. Musím si zapsat do paměti, že Books je dobrý člověk.

Nejen že dojednal schůzku, on ji dojednal s nejvyšším představitelem Úřadu. Podařilo se mu obejít mého nadřízeného, Dicka, který by udělal všechno pro to, aby schůzku zhatil – kdyby mohl. Jsem ráda, že u toho nebude.

Dveře se jako na povel otevírají. V čele stolu stojí ředitel Moriarty a po jeho levé ruce vedoucí jeho sekretariátu Nancy Parmaggioreová.

A po jeho pravici výkonný zástupce ředitele pro Oddělení kriminalistických, kybernetických a technických služeb. Jmenuje se Julius Dickinson, ale mezi podřízenými je známý jako Dick – Kokot.

„Do prdele,“ uklouzne mi a Books do mě jemně dlabne loktem.

13

William Moriarty, někdejší agent FBI, pak federální žalobce, kongresman za stát New York, poté federální soudce ve Washingtonu a v posledních třech letech ředitel FBI, se rozzáří, když spatří Bookse. Books pod ním pracoval za svého předchozího působení v Úřadu a Moriarty se nedopracoval ke své nynější funkci tím, že by zapomínal na lidi. „Připsal jsem si na své konto spoustu dobré práce, kterou tenhle člověk vykonal,“ říká šéfce své kanceláře a Dickovi; oba se usmívají a uznale přikyvuji jako poslušní vojáčky. „Nechtěl jsem ho pustit. No a teď prodává knihy!“

Ředitel se posadí a pokyne všem ostatním, ať udělají totéž. Pak se významně podívá na hodinky. „Ve tři musím informovat prezidenta, takže mám asi deset minut,“ oznamuje.

Deset minut? Na rozhovor o nejhorším sériovém vrahovi v dějinách této země?

„Zástupce ředitele Dickinson mě informoval o detailech,“ říká, „a já s ním musím souhlasit v tom, že jestli je tohle práce jediného pachatele, pak se jedná o nejneuvěřitelnější příběh, jaký jsem kdy slyšel.“

Dick horlivě přikyvuje a po chvíli ke mně stočí pohled. Ten zatracený špinavý parchant. Ale slíbila jsem Booksovi, že se budu chovat slušně. A mým cílem je přimět FBI, ať se pustí do vyšetřování, zásluhy si může připsat, kdo chce.

Ale do protokolu: ať jde Dick do prdele.

„Ano,“ říká ředitel a zvedá ruku, „neznám detaily tak přesně jako Julius, ale podle toho, co mi sdělil, s ním souhlasím i v další věci.“

Že je potměšilý řířolezec, který vám bez váhání vrazí dýku do zad?

„Bylo by velmi, velmi předčasné uvěřit, že je to dílo jednoho pachatele. Anebo že vůbec došlo k zločinu.“ Moriarty se ohlédne po Dickovi. „Julius navrhuje, abychom se neunáhlovali, než na ten případ uvolníme příliš mnoho vzácných sil a prostředků. Doporučuje, abychom zahájili předběžné šetření.“

Doporučuje to Julius po pečlivém a podrobném prostudování detailů? To je od něj ohromné!

„Booksi, chcete se zařadit do týmu FBI?“

„Ano, pane řediteli,“ říká Books.

„Pane.“ Dick zvedl ruku. „Agent Bookman odešel do výslužby. Za této situace musíme vyřešit některé záležitosti spojené s jeho návratem do aktivní...“

„No tak je vyřešte,“ dívá se ředitel na Dicka. „To přece zvládnete, nebo snad ne?“

„Zvládnu, pane, samozřejmě.“

Ředitel kývne na Bookse. „Možná se vám to tak zalíbí, že se vrátíte nadobro.“

Books si odkašle. „Znamená to, pane řediteli, že povedu vyšetřovací tým?“

Moriarty bodne palcem doprava. „Povede ho zástupce ředitele Dickinson, který bude podávat hlášení přímo mně.“

„To nemyslíte vážně,“ vyhrknu, než mi dojde, co říkám.

Všechny oči se stočí ke mně. Právě jsem porušila jedno z pravidel chování, která mi Books vytyčil, ale přece není možné, aby tuhle operaci vedl Dick! Moriarty si určitě dělá srandu.

Books mi položí ruku na paži. „Výborně, pane řediteli. Ale budu moci mluvit do složení týmu?“

Moriarty vypadá překvapeně, jako by nechápal, proč se má zabývat takovou podružností. „Jistě se s Juliem nějak dohodnete.“

„Zajisté, pane, ale jde mi konkrétně tady o Emmy Dockeryovou, naši výzkumnou analytičku, která tohle všechno dala dohromady a...“

Books zmlkne, protože ředitel ho už neposlouchá. Dick se k němu naklonil a cosi mu šeptá a sklání se k nim i vedoucí ředitelova sekretariátu. Zatímco mu podřízení ševelí do ucha, ředitel se dívá přímo na mě. Snažím se působit jako klidná a vyrovnaná analytička, ne jako psychicky narušený jedinec, jemuž se pomotala kolečka v hlavě.

Konečně ředitel Moriarty oba podřízené odmávne. „Paní Dock... Dockeryová?“

„Ano, pane?“

„Uvolněte nám prosím místnost.“

Uvolnit jim místnost? Co to má sakra znamenat? Nechá-pavě se dívám na Bookse.

„Máš vyjít na chodbu, abychom si o tobě mohli promlu-vit,“ vysvětluje Books.

„Aha.“ Vstávám ze židle a ani se nepodívám na lampasáky kolem stolu – bojím se, že mi z očí vyletí dýky a zabodnou se jim do uší.

„Děkuji vám.“ Ani nevím, proč jsem si vybrala právě tato slova. Zavírám za sebou dveře, aby důležitější osoby, než jsem já, mohly rozhodnout o mém osudu.

14

Když vyjdu ze zasedačky, ujme se mě jakási sekretářka nebo recepční – tady se nikdo nesmí jenom tak procházet – a odvede mě do malé čekárny. Čtu si magazín *Time*, článek o tom, jak naše země tloustne. Fakt – a přišli jsme na to teprve teď, že?

Dočetla jsem se až k šokujícímu odhalení, že důvodem dětské obezity je to, že děcka jenom sedí u videoher a cpou se tučnými jídly z fastfoodů a pijou limonády plné cukru a chemikálií, když se objevil Books a posadil se naproti mně. Tázavě zvedám obočí.

Usmívá se a vrtí hlavou, pak tleskne dlaněmi o sebe. „Zítřka přesně v pět se sejdem v Dickinsonově kanceláři a on nám vydá bojové rozkazy,“ říká. „A my je budeme plnit, Emmy.“

„Znamená to, že budu součástí tohoto *týmu*?“

„Znamená. Ředitel souhlasil – samozřejmě navzdory Dickinsonovým námitkám –, že se můžeš na činnosti týmu podílet. Pod mým dohledem.“

„To se mi moc nelíbí.“

„Mně taky ne, Emmy. Ptám se sám sebe, jestli se vůbec mám zapojit.“

Z jeho bolestného výrazu poznávám, že mluví vážně. S největší pravděpodobností za mě musel hodně bojovat a já bych mu měla být vděčná. Taky že jsem. Ale nelíbí se mi, když se se mnou jedná jako s někým, kdo potřebuje pečovatku. Ta zatracená instituce ovládaná muži...

„Usmívej se, Emmy,“ nabádá mě. „Protože jestli se ti to nelíbí, vrátím se do Alexandrie ke svým knihám. A beze mě jsi zpátky mimo službu.“

„Nemusíš mi přikazovat, abych se smála, Booksi.“

Opravdu se rozesměje, ale ne proto, že mu připadám vtipná nebo má dobrou náladu. Tenhle smích dobře znám. Je projevem vyčerpání a postrádá jakékoliv emoce, chybí v něm dokonce i frustrace.

„Máš na tom vyšetřování osobní zájem,“ konstatuje. „Do týmu by nikdy nepustili agenta, který má na věci osobní zájem. A žádnému agentovi by nikdy nedovolili vyšetřovat smrt vlastní sestry...“

„Jenomže já nejsem agent,“ namítám a mrkám jako školáčka. „Jsem pouze výzkumná analytička.“

„Což je tvoje jediné štěstí,“ opáčí. „Technicky vzato se na vyšetřování aktivně nepodílíš, pouze při něm pomáháš. Jen proto máš právo vstoupit do týmu.“

Má pravdu. Víím, že má pravdu. Měla bych být šťastná a spokojená. Zakloním hlavu, nasucho polknu – několikrát – a zhluboka se nadechnu.

„Sešel ses s Moriartym a dosáhl jsi svého,“ říkám. „A bojoval jsi za mě, abych mohla být součástí týmu. Vážím si toho Harrisone, skutečně si toho vážím. Ano prosím, vážím si toho.“

Sakra, už zase jsem řekla „ano prosím“.

Mává na mě vyčítavě vztyčeným ukazovákem. „Neříkej mi Harrisone. Vrátil jsem se, protože je možné – pouze možné –, že tu máme sériového vraha na válečné stezce a já sériové vrahy ze zásady nesnáším. A vííme o něm jenom díky tobě. Pokud je ten člověk skutečný, pokud tady opravdu řádí sériový vrah, pak je to úplně jiná situace, než s jakou jsem se kdy setkal.“

„A my ho dopadneme,“ dodávám.

„Jestli je skutečný, dopadneme ho a veškerou slávu sklídí Julius Dickinson. A ty se s tím budeš muset spokojit.“

Zvedám ruce na znamení, že se vzdávám. „Hlavně když ho chytíme.“

Books se na mě pozorně dívá, pak se vzepře o područky a vstane.

„Pokud vůbec existuje,“ prohlásí.

15

„Posezení s Grahamem“

Záznam číslo 4

29. srpna 2012

Nazdar, studenti. Nevadí, že vás oslovuji „studenti“? Předpokládám, že tyto nahrávky posloucháte, abyste se něčemu přiučili. A když říkám přiučili, nemyslím tím jenom to, abyste se dozvěděli něco *o mně* – o mé minulosti, o motivech a podobně, ale abyste se něco naučili *ode mě*. Možná to neplatí o vás všech. Některé asi vede jenom stará obyčejná morbidní zvědavost, chcete nahlédnout do „jednoho dne ze života“, stejně jako zpomalíte auto, když projíždíte kolem nehody a doufáte, že zahlédnete rozbitou hlavu, z níž se valí krev, nebo bezvládné tělo na nosítkách, z nichž visí mrtvá paže. Ale přinejmenším někteří z vás se jistě chtějí poučit, *jak* to dělám a *proč* to dělám.

Chcete zjistit, zda byste to také dokázali.

Dobrá zpráva: dokázali! A já vám ukážu jak.

Teď vás zavedu dovnitř. Zdá se, že bude pršet. Uvnitř budu mluvit trochu hlasitěji. Doufám, že mě uslyšíte přes hluk davu, protože tento podnik se začíná plnit.

Jenom pro vaši informaci, jestli vás zajímá, jak s vámi mohu mluvit, když se pohybuji v davu lidí: moje audio zařízení – digitální diktafon – vypadá jako chytrý telefon, takže ho prostě držím u ucha a mluvím do toho konce, kde je mikrofon, jako kdybych telefonoval s kamarádem. Pokud si

dám pozor, abych působil věrohodně – občas se odmlčím, jako když fiktivní osoba na druhém konci linky mluví, vlo-
žím přerušenu větu, prohodím *Cože?* nebo *Slyšíš mě?* či
podobnou vsuvku, případně svráštím obličej, přiložím dlaň
k druhému uchu a nasadím soustředěný výraz –, nikdo neza-
pochybuje, že s někým telefonuji.

Například teď. Prodírám se zástupem, který se vytvo-
řil u baru, a stojím necelý metr od hodně drsně vypadajícího
chlapa – dohola ostříhaný svalovec v tričku o dvě čísla menším.
Mohu o něm říct prakticky cokoliv, libovolnou urážku a on ani
nemrkne, protože mluvím konverzačním tónem do elektro-
nického zařízení přitisknutého k uchu. Předvedu vám to. Chci
s tím chlápkem strávit chvilku o samotě, abych mu mohl str-
čit do ucha sekáček na led a tlačit ho dovnitř tak dlouho, dokud
neuslyším zaprašnění kostí, a potom ho poleju kerosinem a za-
pálím – a ty vůbec netušíš, že mluvím o tobě, vid' kamaráde?

Cože? Slyšíš... Slyšíš mě? Jo, už je to lepší? Už mě slyšíš?

Vidíte? Hračka. A je to jeden z bodů, na které vás chci
upozornit a k němuž se budu neustále vracet: ať děláte k do-
sažení svého cíle cokoliv, musí to působit věrohodně. Věro-
hodně od začátku až do samého konce. Všechno, co děláte,
ať jsou to velké věci nebo drobné detaily. Ve skutečnosti jsou
to spíš maličkosti, které vám zhatí plány, a na ty si musíte dá-
vat největší pozor.

Takže například já teď telefonuji. Až dokončím tento
vzkaz, který jsem pro vás připravil, mohl bych digitální zá-
znamník, který vydávám za telefon, jen tak strčit do kapsy,
aniž bych udělal to, co děláme všichni, když ukončíme ho-
vor – rozloučíme se a stiskneme tlačítko anebo, když byl tele-
fonát přerušen, několikrát křikneme do mikrofonu, vypadáme
naštvaně nebo udiveně a kroutíme hlavou. Jinými slovy bych
mohl ten trik předčasně odpískat a schovat diktafon do kapsy.

Ale co když mě někdo z jakéhokoliv důvodu opravdu po-
zoruje? Anebo někdo se služebním odznakem v náprsní
tašce později sleduje záznam bezpečnostní kamery v tomto

podniku a hledá cokoliv neobvyklého? Jistě, není to moc pravděpodobné, ale co když se to stane? Pak mě uvidí, jak se proplétám barem a zdá se, že telefonuji, ale potom najednou jen tak zničehonic strčím přístroj do kapsy. Okamžitě poznají, že to byl z mé strany úskok. Rázem vzbudím jejich pozornost. A přitáhnout pozornost je to poslední, co potřebuji. Tohle si zapamatujte.

Dám si tedy záležet, abych pokaždé, když k vám promluvím v místě, kde se zdržují jiní lidé, zahájil nahrávku nějakým pozdravem. „Ahoj, jak se daří“ a podobně. A až záznam ukončím, uslyšíte: „Už musím končit,“ nebo „Uvidíme se,“ a potom stisknu červené tlačítko. Říkám to proto, abyste pochopili a nebyli zmatení.

Tohle je důležité. Musím počítat s tím, že policie by si mohla – jenom mohla – prohlédnout kamerové záznamy z tohoto podniku, až zjistí, že právě tady viděli Curtise Valentinea naposled živého. To je on, sedí tamhle v rohu, ten chlapík s vlasy staženými do ohonu a břichem mírně přetékajícím přes opasek, v černé košili a džínách, hlavu skloněnou ke sklenici napěněného piva, který neohrabaně přesunuje váhu z jedné strany na druhou. Pracuje z domova, řídí vlastní firmu nazvanou „Picture Perfect Designs“, specializovanou na údržbu webových stránek. Zjistil jsem to na Facebooku. Vypadá jako slušný člověk. *Tohle* jsem se dozvěděl z telefonického rozhovoru, který jsem s ním vedl včera, když jsem domlouval tuto schůzku – zajdeme si na pivo do místní hospůdky.

Fajn, už si mě všiml. Osobně jsme se nikdy nesetkali, ale odhaduje, že se má sejít právě se mnou – podle toho, jak se kolem sebe pátravě rozhlížím.

Curtis? Nazdar, jak se vede? Jsem rád, že se poznáváme. Hele, dej mi chvilku, než dokončím hovor.

Tak jo, studenti, už musím běžet. Brzy se ozvu. Ahoj!

Promiň, Curtisi. Mám obrovskou radost, že jsme se sešli.

[KONEC]

16

Books přichází ke mně domů – technicky do domu mé matky – kvůli dodatečnému průzkumu a zůstane na noc. Je to první noc, kterou strávíme pod jednou střešou od chvíle, kdy jsem zrušila naše zasnoubení. Jo, je to divné. Divné jako Alenka v říši divů. Ale odtud to má domů daleko, takže je docela rozumné, že zůstane.

Ale je to opravdu divné.

Jsme v kuchyni. Já sedím za stolem s notebookem, pročítám e-maily a prohlížím známé internetové stránky, zatímco on vaří těstoviny. Je lepší kuchař než já, ale to nic neznamená. Celou dobu jsme vařivali společně. Otevřeli jsme si láhev vína a při krájení zeleniny nebo míchání omáčky jsme jemně kousali jeden druhého do ucha. Hezké vzpomínky. Mám na Bookse hromadu krásných vzpomínek. Je kromě Marty jediný, kdo mě poznal takovou, jaká jsem, což je zřejmě důvod, proč nám to spolu neklaplo.

„Nemáš červené papričky?“ chce vědět Books.

„Netuším,“ odpovídám duchem nepřítomná; procházím nejnovější e-maily a zprávy o čerstvých požárech a označuju si ty, které mě zaujaly, abych později sledovala další vývoj. „Podívej se po nich.“

„Vynikající rada. Myslel jsem, že když zavřu oči a nastavím ruku, tak se mi v ní jako zázrakem objeví. A ty mi říkáš, že se mám po nich podívat?“

Bzučí chytrý telefon položený na stole. Dorian. Volala jsem jí před několika hodinami a nechala jí vzkaz.